

den Løn, der gives, som i og for sig burde være nok ogsaa for Risikoen, skal der gives en Tillægsløn i Form af Risikopræmie. Det er ganske rigtigt, hvad det ærede Medlem ogsaa udtalte, at Tanken, man har vedkjendt sig her i Lovforslaget, er den, at Risikopræmien bliver en Del af Produktionsomkostningerne; den udredes altsaa foreløbig af Arbejdsgiveren. Det naturlige Forhold vil være, at Arbejdsgiveren søger at indvirke den igjen gennem Salget af sit Produkt; om det vil lykkes eller ei, kan man ikke i al Almindelighed sige, man kan kun sige, at hvis det var almindeligt i alle Stater, man konkurrerer med, at den samme Præmie blev betalt af Arbejdsgiverne, da var man i Niveau med hinanden, og saa var der intet Spørgsmaal om, at den jo kunde bæres. Om det vil lykkes at fordele den over paa Konsumenterne, kunne vi ikke have nogen bestemt Mening om; det kan ikke siges med Sikkerhed; men naar man gaar forsigtig frem, og Andre ogsaa kommer med, er der Sandsynlighed for, at det vil lykkes efterhaanden. Der er et andet Moment — og jeg kan ikke negte, at de praktiske Momenter have for mig stor Betydning — og det er det, at man vil finde, at i mange Bedrifter, og det i mange af de bedst ledede, og jeg kan tilføie mest humanit ledede Bedrifter, siktrer Arbejdsgiveren allerede nu sine Arbejdere. Det, man altsaa giver herigjennem, er et tvungent Supplement hertil, idet man siger, at alle Arbejdsgivere skulle gjøre det Samme, som de Bedste allerede nu gjøre. Nu kan man sige med det 3die Medlem for 11te Kredts (Th. Nielsen): Men kunde man saa ikke blive staaende ved denne Foranstaltning? Kunde man ikke blive staaende derved, at det paalægges Arbejdsgiverne at forsikre deres Arbejdere? Dertil siger jeg: Nei, det vilde være en lidet fyldestgjørende Ordning, det kan være hæderligt og godt, som det er nu, men de private Forsikringselskaber skal man afkødere med, man veed ikke, hvor længe de blive ved; kunne de ikke tjene Penge, sige de Forsikringen op, man veed heller ikke, hvor kurrante de ere, og om de ere i Stand til at udbetale den Kapital, som man vil siktre Arbejderne; thi der vil i Reglen være Tale om en Kapitalforsikring; men jeg anser det for et meget stort Fortrin, at man helt igjennem søger at give en aarlig Understøttelse fremfor Kapitalforsikring. Det ærede 3die Medlem for 11te Kredts (Th. Nielsen) nævnedes med Hensyn til Kapitaludbetalinger, at han vilde foretrække Kommissionens Forslag; jeg nævner det med det Samme som et Incidenspunkt, nem-

lig at han mener, at Enkerne kunne faae Kapitaludbetaling fremfor en Understøttelse. Det ærede Medlem maa dog se, at der er praktiske nærliggende Grunde for, at man ikke gjør det, og det de samme, som bevirke, at man ikke gjør det ved andre Pensionslove navnlig, at naar Enken gifter sig igjen, hører Understøttelsen op; derfor er det praktisk taget noget betænkeligt at udbetale en saadan Kapital i Stedet for at udbetale Renten. Det ærede kongevalgte Medlem var meget bange for Konsekvenserne af dette Lovforslag, der kunde komme til at gaa i flere Retninger, blandt andet i Retning af at kræve Toldbemyndelse af Hensyn til Arbejderne og deslige. Jeg maa tilføie, at denne Frygt deler jeg ikke saa ganske. Hvis man vilde komme ind paa Toldbemyndelse og deslige, tror jeg, at man vilde komme ind paa det alligevel; jeg tror ikke, at denne lille Draabe — thi stor kan Sagen jo ikke blive — kunde give Anledning til, at man kom til et Systemstifte paa sin Toldlov; det er Noget, vi ikke tænke paa for Tiden og ville heller ikke let komme til at tænke derpaa, medmindre vi tvinges dertil; det kan ste paa Grund af den Stilling, som andre Stater kunne indtage.

Nu maa jeg indrømme det ærede Medlem og flere Medlemmer, som have talt om Sagen, at dette Spørgsmaal angaaende Forsikring mod Ulykkestilsfælde ligger for som et praktisk Spørgsmaal, ikke blot for dem, der arbeide for Andre, men for Alle, der overhovedet have Arbeide. Jeg tror, at i Realiteten vil det ligge mest for dem, der arbeide for Andre, maasse ganske enkelte Grupper undtagne, og man har valgt med Kommissionen, eller i hvert Fald af den Del af Kommissionen, man har sluttet sig til, at lade Forslaget gjælde for dem, der have Arbeide for Andre. Nu kunde det synes, at det var en overordentlig stor Grøft at springe over, for at komme til dem, der arbeide for sig selv; men det er i Praxis aldeles ikke Tilfældet; det vil jo ikke i Praxis volde nogensomhelst Vanskelighed, der er værd at tale om, at sige til Bedkommende: I kunne komme med, mod at I forsikre Jer selv og betale en Præmie af Deres Fortjeneste eller en fixeret Fortjeneste, der bliver at betragte som Arbeidsløn. Det er ikke saa vanskeligt at springe over, det kjendes andetsteds fra, og der kan godt, hvis man finder det rigtigt, være Tale om at gjøre det. Ærede Medlemmer ville ikke mistkjende, at her, hvor Kommissionen har leveret et saa udmærket Arbeide, kan man, som jeg har gjort, følge det paa forskjellig Maade i Hovedtrækkene